

Burying Our Weapons of Rebellion

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

İsyan Silahlarımızı Gömmek

Yaşlı D. Todd Christofferson
Oniki Havariler Kurulu

October 2024 general conference

May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind.

The Book of Mormon records that approximately 90 years before the birth of Christ, the sons of King Mosiah began what would be a 14-year mission to the Lamanites. Unsuccessful efforts had been made over many generations to bring the Lamanite people to a belief in the doctrine of Christ. This time, however, through the miraculous interventions of the Holy Spirit, thousands of the Lamanites were converted and became disciples of Jesus Christ.

We read, “And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.”

The key to the enduring conversion of this people is stated in the next verse: “For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.”

This reference to “weapons of rebellion” was both literal and figurative. It meant their swords and other weapons of war but also their disobedience to God and His commandments.

The king of these converted Lamanites expressed it this way: “And now behold, my

Hayatlarımızda Tanrı'ya karşı her türlü isyan unsurunu çok ama çok derinlere gömelim ve onun yerine istekli bir yürek ve istekli bir zihin koyalım.

Mormon Kitabı, Mesih'in doğumundan yaklaşık 90 yıl önce, Kral Mosiya'nın oğullarının Lamanlılar'a yönelik 14 yıl sürecek olan bir göreve başladıklarını kaydeder. Lamanlı halkına Mesih'in öğretisini kabul ettirmek için nesiller boyunca başarısız çabalar sarf edilmişti. Fakat bu kez, Kutsal Ruh'un mucizevi müdahaleleri sayesinde binlerce Lamanlı Rab'be döndü ve İsa Mesih'in öğrencisi oldu.

Şöyle okuruz, “Ve Rab'bin yaşadığı nasıl kesinse, kuşkusuz vahiy ve peygamberlik ruhuna ve onlarda mucizeler işleyen Tanrı'nın gücüne göre, Ammon ve kardeşlerinin vaazları sayesinde inananların veya gerçeğin bilgisine getirilenlerin hiçbiri—evet, size derim ki Rab'bin yaşadığı gibi, Lamanlılar'dan onların vaazına inananların ve Rab'be dönenlerin hiçbiri doğru yolu bırakmadı.”

Bu halkın kalıcı olarak Rab'be dönüşünün anahtarı bir sonraki ayette belirtilmektedir: “Çünkü onlar doğru bir halk oldular; isyan silahlarını bıraktılar; öyle ki Tanrı'ya ve kardeşlerinden birine karşı bir daha savaşmadılar.”

“İsyan silahlarına” yapılan bu atıf hem gerçekçi hem de mecazidir. Bu, onların kılıçları ve diğer savaş silahları anlamına geliyordu, aynı zamanda Tanrı'ya ve emirlerine itaatsizlikleri anlamına da geliyordu.

Rab'be dönen bu Lamanlılar'ın kralı bunu şu şekilde ifade etti: “Ve şimdi, işte sevgili kar-

brethren, ... it has been all that we could do ... to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain.”

Note the king’s words—not only had their sincere repentance led to forgiveness of their sins, but God also took away the stain of those sins and even the desire to sin from their hearts. As you know, rather than risk any possible return to their prior state of rebellion against God, they buried their swords. And as they buried their physical weapons, with changed hearts, they also buried their disposition to sin.

We might ask ourselves what we could do to follow this pattern, to “lay down the weapons of [our] rebellion,” whatever they may be, and become so “converted [to] the Lord” that the stain of sin and the desire for sin are taken from our hearts and we never will fall away.

Rebellion can be active or passive. The classic example of willful rebellion is Lucifer, who, in the premortal world, opposed the Father’s plan of redemption and rallied others to oppose it as well, “and, at that day, many followed after him.” It is not hard to discern the impact of his continuing rebellion in our own time.

The Book of Mormon’s unholy trio of anti-Christ—Sherem, Nehor, and Korihor—provide a classic study of active rebellion against God. The overarching thesis of Nehor and Korihor was that there is no sin; therefore, there is no need for repentance, and there is no Savior. “Every man prosper[s] according to his genius, and ... every man conquer[s] according to his strength; and whatsoever a man [does is] no crime.” The anti-Christ rejects religious authority, characterizing ordinances and covenants as performances “laid down by ancient priests, to usurp power and authority.”

A latter-day example of willful rebellion with a happier ending is the story of William W. Phelps. Phelps joined the Church in 1831 and was appointed Church printer. He edited several early Church publications, wrote numerous hymns, and served as a scribe to Joseph Smith. Unfortunately, he turned against the Church and the Prophet, even to the point of giving false testimony against Joseph Smith in a Missouri court,

deşlerim, ... işlediğimiz bütün günahlardan ve cinayetlerden tövbe edip Tanrı’ya onları yüreklerimizden çekip çıkartmak bizim yapabileceğimiz her şeydi (zira biz bütün insanlığın yüz karasıydık), çünkü Tanrı’nın lekemizi çıkarıp atması için O’nun önünde yapabileceğimiz her şey yeterli bir şekilde tövbe etmektir.”

Kralın sözlerine dikkat edin, onların içten tövbeleri sadece günahlarının bağışlanmasına yol açmakla kalmamış, aynı zamanda Tanrı bu günahların lekesini ve hatta günah işleme arzusunu yüreklerinden silip süpürmüştü. Bildiğiniz gibi, Tanrı’ya karşı önceki isyan durumlarına olası bir geri dönüş riskini almaktansa, kılıçlarını gömdüler. Ve değişen yürekleriyle fiziksel silahlarını gömdükleri gibi, günaha olan eğilimlerini de gömdüler.

Kendimize bu örneği takip etmek için ne yapabileceğimizi sorabiliriz, her ne olursa olsun “[isyanımızın] silahlarını bırakmak” ve günah lekesinin ve günah arzusunun yüreklerimizden sökülüp atılacağı ve asla düşmemek üzere “Ra-b’be dönmek” için ne yapabiliriz?

İsyan aktif veya pasif olabilir. Kasıtlı isyanın klasik örneği, ölümlü hayat öncesi dünyada Baba’nın kurtuluş planına karşı çıkan ve başkalarını da buna karşı çıkmaları için bir araya getiren Lusifer’dir “ve o gün birçokları onun peşinden gitmiştir.” Onun günümüzde devam eden isyanının etkisini fark etmek zor değildir.

Mormon Kitabı’nın kutsal olmayan Mesih karşıtı üçlüsü Şerem, Nehor ve Korihor, Tanrı’ya karşı aktif isyanın klasik bir örneğini sunar. Nehor ve Korihor’un genel tezi, günahın olmadığı, dolayısıyla tövbeye gerek olmadığı ve bir Kurtarıcı’nın da olmadığıydı. “Herkes kendi aklı ölçüsünde refaha kavuşup, kendi gücüne göre zafer kazanıyordu; ve insan ne yaparsa yapsın suç değildi.” Mesih karşıtı olanlar, dini otoriteyi reddeder, kutsal törenleri ve antlaşmaları “güç ve yetki gasp etmek ... için ... eskiden kalma papazların başlattığı” uygulamalar olarak nitelendirir.

Mutlu sonla biten kasıtlı bir isyanın son zamanlardaki örneği de William W. Phelps’in hikayesidir. Phelps 1831 yılında Kilise’ye katıldı ve Kilise’nin matbaacısı olarak tayin edilmişti. Kilise’nin ilk dönemlerine ait birçok yayının editörlüğünü yaptı, çok sayıda ilahi yazdı ve Joseph Smith’in yazıcısı olarak hizmet etti. Maalesef Kilise’ye ve Peygamber’e karşı cephe aldı, hatta Missouri’deki bir mahkemede Joseph Smith

which contributed to the Prophet's imprisonment there.

Later, Phelps wrote to Joseph asking for forgiveness. "I know my situation, you know it, and God knows it, and I want to be saved if my friends will help me."

In his reply the Prophet stated: "It is true that we have suffered much in consequence of your behavior. ... However, the cup has been drunk, the will of our Heavenly Father has been done, and we are yet alive. ... Come on, dear brother, since the war is past, for friends at first are friends again at last."

With sincere repentance, William Phelps buried his "weapons of rebellion" and was received once more in full fellowship, never again to fall away.

Perhaps the more insidious form of rebellion against God, however, is the passive version—ignoring His will in our lives. Many who would never consider active rebellion may still oppose the will and word of God by pursuing their own path without regard to divine direction. I am reminded of the song made famous years ago by singer Frank Sinatra with the climactic line "I did it my way." Certainly in life there is plenty of room for personal preference and individual choice, but when it comes to matters of salvation and eternal life, our theme song ought to be "I did it God's way," because truly there is no other way.

Take, for instance, the Savior's example regarding baptism. He submitted to baptism as a demonstration of loyalty to the Father and as an example to us:

"He showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments. ...

"And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?"

There is no "my way" if we are to follow Christ's example. Trying to find a different course to heaven is like the futility of working on the Tower of Babel rather than looking to Christ and His salvation.

The swords and other weapons that the Lamanite converts buried were weapons of rebellion because of how they had used them. Those

aleyhine yalan ifade vererek Peygamber'in orada hapsedilmesine neden oldu.

Daha sonra Phelps, Joseph'a bir mektup yazarak af diledi. "Durumumu biliyorum, siz de biliyorsunuz, Tanrı da biliyor ve eğer arkadaşlarım bana yardım ederse kurtulmak istiyorum."

Peygamber cevabında şöyle dedi: "Sizin davranışlarınız yüzünden çok acı çektiğimiz doğrudur. ... Fakat kase içildi, Cennetteki Babamız'ın isteği yerine getirildi ve biz hâlâ hayattayız. ... Haydi sevgili kardeşim, savaş geride kaldığına göre, başlangıçta dost olanlar sonunda yine dost kalırlar."

William Phelps samimi bir tövbeyle "isyan silahlarını" gömdü ve bir daha asla uzaklaşmak üzere yeniden tam paydaşlığa kabul edildi.

Belki de Tanrı'ya karşı isyanın en sinsi şekli, O'nun hayatlarımızdaki iradesini görmezden gelen pasif versiyonudur. Aktif isyanı asla düşünmeyen birçok kişi, ilahi yönlendirmeyi dikkate almadan kendi yollarını izleyerek Tanrı'nın iradesine ve sözüne karşı çıkabilir. Aklıma yıllar önce şarkıcı Frank Sinatra'nın "I did it my way" [Kendi yolumdan giderim] sözleriyle meşhur olan şarkısı geldi. Elbette yaşamda kişisel tercihlere ve bireysel seçimlere bolca yer vardır, fakat kurtuluş ve sonsuz yaşam söz konusu olduğunda, tema şarkımız "Tanrı'nın yolundan giderim" olmalıdır, çünkü gerçekten de başka bir yol yoktur.

Örneğin, Kurtarıcı'nın vaftiz konusundaki örneğini ele alalım. Baba'ya olan sadakatinin bir göstergesi ve bize bir örnek olarak vaftiz oldu:

"Baba'nın önünde kendisini bedenlen alçalttığını insançocuklarına gösterdi ve Baba'nın emirlerine itaat edeceğine dair Baba'ya tanıklık etti. ...

"Ve O insançocuklarına: 'Beni izleyin!' dedi. Bunun için sevgili kardeşlerim, Baba'nın emirlerini seve seve yerine getirmeden, İsa'yı izleyebilir miyiz?"

Eğer Mesih'in örneğini izleyeceksek, "benim yolum" diye bir şey yoktur. Cennete giden farklı bir yol bulmaya çalışmak, Mesih'e ve O'nun kurtuluşuna bakmak yerine, Babil Kulesi üzerinde boşuna çalışmaya benzer.

Rab'be dönen Lamanlılar'ın gömdükleri kılıçlar ve diğer silahlar, onları kullanma şekilleri nedeniyle isyan silahlarıydı. Oğullarının elin-

same kinds of weapons in the hands of their sons, being used in defense of family and freedom, were not weapons of rebellion against God at all. The same was true of such weapons in the hands of the Nephites: “They were not fighting for monarchy nor power but ... were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.”

In this same way, there are things in our lives that may be neutral or even inherently good but that used in the wrong way become “weapons of rebellion.” Our speech, for example, can edify or demean. As James said:

“But the tongue [it seems] can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison.

“Therewith bless we God, even the Father; and therewith curse we men, which are made after the similitude of God.

“Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be.”

There is much in public and personal discourse today that is malicious and mean-spirited. There is much conversation that is vulgar and profane, even among youth. This sort of speech is a “weapon of rebellion” against God, “full of deadly poison.”

Consider another example of something that is essentially good but that could be turned against divine directives—a person’s career. One can find real satisfaction in a profession, vocation, or service, and all of us are benefited by what devoted and talented people in many fields of endeavor have accomplished and created.

Still, it is possible that devotion to career can become the paramount focus of one’s life. Then all else becomes secondary, including any claim the Savior may make on one’s time and talent. For men, and for women as well, forgoing legitimate opportunities for marriage, failing to cleave to and lift one’s spouse, failing to nurture one’s children, or even intentionally avoiding the blessing and responsibility of child-rearing solely for the sake of career advancement can convert laudable achievement into a form of rebellion.

Another example concerns our physical being. Paul reminds us that we are to glorify God in both body and spirit and that this body

de bulunan, aileyi ve özgürlüğü savunmak için kullanılan bu tür silahlar, asla Tanrı’ya karşı isyan silahları değildi. Bunun aynısı Nefililer’in elindeki silahlar için de geçerliydi: “Onlar monarşi ve kuvvet için savaşmıyorlardı, ama yuvaları ve özgürlükleri, eşleri ve çocukları ve sahip oldukları her şey için, evet, ibadet törenleri ve kiliseleri uğruna savaşıyorlardı.”

Aynı şekilde, hayatlarımızda tarafsız ve hatta özünde iyi olan, fakat yanlış şekilde kullanıldığında “isyan silahı” haline gelen şeyler vardır. Örneğin, konuşmalarımız bizi yüceltebilir ya da alçaltabilir. Yakup’un dediği gibi:

“Ama dili [öyle görünüyor ki] hiçbir insan evcilleştiremez. Dil öldürücü zehirle dolu, dinmeyen bir kötülüktür.

“Dilimizle Rab’bi, Baba’yı överiz. Yine dili-mizle Tanrı’ya benzer yaratılmış insana söveriz.

Övgü ve sövgü aynı ağızdan çıkar. Kardeşlerim, bu böyle olmamalı.”

Bugün kamusal ve kişisel söylemlerde, art niyetli ve çirkin ruhlu çok şey bulunmaktadır. Gençler arasında bile çok fazla kaba ve küfürlü konuşmalar var. Bu tür bir konuşma, Tanrı’ya karşı “öldürücü zehirle dolu” bir “isyan silahıdır.”

Özünde iyi olan ancak ilahi direktiflere karşı gelebilecek bir başka örneği, bir kişinin kariyerini düşünün. Bir meslekte, uğraşta veya hizmette gerçek memnuniyeti bulabilir ve hepimiz birçok çalışma alanında özverili ve yetenekli insanların başardıkları ve yarattıkları şeylerden faydalanırız.

Bununla birlikte, kariyere olan bağlılığın kişinin hayatının en önemli odak noktası haline gelmesi mümkündür. Bu durumda, Kurtarıcı’nın kişinin zamanı ve yeteneği üzerinde iddia edebileceği her türlü hak da dahil olmak üzere, diğer her şey ikincil hale gelir. Erkekler ve aynı zamanda kadınlar için, evlilik ile ilgili meşru fırsatlardan vazgeçmek, eşine bağlı kalmamak ve onu yüceltmemek, çocuklarına bakmamak ve hatta sırf kariyerinde ilerlemek uğruna çocuk yetiştirmenin getirdiği nimet ve sorumluluktan kasıtlı olarak kaçınmak, övgüye değer bir başarıyı bir tür isyana dönüştürebilir.

Bir başka örnek de fiziksel varlığımızla ilgilidir. Pavlus bize Tanrı’yı hem bedende hem de ruhta yüceltmemiz gerektiğini ve bu be-

is the temple of the Holy Ghost, “which ye have of God, and ye are not your own.” Thus, we have a legitimate interest in spending time caring for our bodies as best we can. Few of us will reach the peak of performance we have seen recently in the achievements of Olympic and Paralympic athletes, and some of us are experiencing the effects of age, or what President M. Russell Ballard called “the rivets coming loose.”

Nevertheless, I believe it pleases our Creator when we do our best to care for His wonderful gift of a physical body. It would be a mark of rebellion to deface or defile one’s body, or abuse it, or fail to do what one can to pursue a healthy lifestyle. At the same time, vanity and becoming consumed with one’s physique, appearance, or dress can be a form of rebellion at the other extreme, leading one to worship God’s gift instead of God.

In the end, burying our weapons of rebellion against God simply means yielding to the enticing of the Holy Spirit, putting off the natural man, and becoming “a saint through the atonement of Christ the Lord.” It means putting the first commandment first in our lives. It means letting God prevail. If our love of God and our determination to serve Him with all our might, mind, and strength become the touchstone by which we judge all things and make all our decisions, we will have buried our weapons of rebellion. By the grace of Christ, God will forgive our sins and rebellions of the past and will take away the stain of those sins and rebellions from our hearts. In time, He will even take away any desire for evil, as He did with those Lamanite converts of the past. Thereafter, we too “never [will] fall away.”

Burying our weapons of rebellion leads to a unique joy. With all who have ever become converted to the Lord, we are “brought to sing [the song of] redeeming love.” Our Heavenly Father and His Son, our Redeemer, have confirmed Their unending commitment to our ultimate happiness through the most profound love and sacrifice. We experience Their love daily. Surely we can reciprocate with our own love and loyalty. May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind. In the name of Jesus Christ, amen.

denin Kutsal Ruh’untapınağı olduğunu şöyle hatırlatır: “Tanrı’dan aldığınız [bu beden size ait değildir].” Bu nedenle, bedenlerimize elimizden geldiğince iyi bakmak için zaman ayırmak meşru bir çıkarımız vardır. Çok azımız son zamanlarda Olimpik ve Paralimpik sporcuların başarılarında gördüğümüz performans zirvesine ulaşacağız ve bazılarımız yaşın etkilerini ya da Başkan M. Russell Ballard’ın deyimiyle “perçinlerin gevşediğini” hissederiz.

Yine de, O’nun harika armağanı olan fiziksel bedenimize en iyi şekilde bakmamızın Yaratıcı-mız’ı memnun edeceğine inanıyorum. Kişinin bedenini tahrif etmesi ya da kirletmesi, onu istismar etmesi ya da sağlıklı bir yaşam tarzı sürdürmek için elinden geleni yapmaması bir isyan işareti olacaktır. Aynı zamanda, kişinin kendini beğenmesi ve fiziğine, görünüşüne ya da kıyafetine aşırı düşkün olması, diğer uçta bir isyan biçimi olabilir ve kişiyi Tanrı yerine Tanrı’nın armağanına tapmaya yönlendirebilir.

Sonuç olarak, Tanrı’ya karşı isyan silahlarımızı gömmek Kutsal Ruh’un çağırısına boyun eğmek, doğal insanı bir kenara bırakmak ve “Rab Mesih’in kefaretinin sayesinde bir aziz” olmak demektir. Bu, ilk emri hayatımızda ilk sıraya koymak anlamına gelir. Bu, Tanrı’nın galip gelmesini sağlamak demektir. Eğer Tanrı’ya olan sevgimiz ve O’na tüm gücümüzle, aklımızla ve kuvvetimizle hizmet etme kararlılığımız, her şeyi değerlendirip tüm kararlarımızı verdiğimiz kilit taşı haline gelirse, isyan silahlarımızı gömmüş olacağız. Mesih’in lütfuyla Tanrı geçmişteki günahlarımızı ve isyanlarımızı bağışlayacak ve bu günahların ve isyanların lekesini yüreklerimizden silecektir. Zaman içinde, tıpkı geçmişteki Rab’be dönen Lamanlılar’ın yaptığı gibi, kötülüğe duyulan arzuyu bile ortadan kaldıracaktır. Bundan sonra, biz de “doğru yolu [bırakmayacağız].”

İsyan silahlarımızı gömmek eşsiz bir sevince yol açar. Rab’be dönmüş herkesle birlikte, “kurtuluş sevgisinin ezgisini söylemeye” getirildik. Cennetteki Babamız ve O’nun Oğlu, Fidyeye ile Kurtarıcımız, en derin sevgi ve fedakarlık yoluyla nihai mutluluğumuza olan sonsuz bağlılıklarını teyit ettiler. Onlar’ın sevgisini her gün hissederiz. Şüphesiz biz de kendi sevgimiz ve sadakatimizle karşılık verebiliriz. Hayatlarımızda Tanrı’ya karşı her türlü isyan unsurunu çok ama çok derinlere gömelim ve onun yerine istekli bir yürek ve istekli bir zihin koyabilelim. İsa Mesih’in adıyla, amin.